

Niet enkel menschelijk moet een litterair verhaal zijn, maar zóo menschelijk dat het ons naar de keel springt — óf een hand legt op ons moede hoofd.

H. R.

INA BOUDIER-BAKKER, Paul. A'dam, P. N. van Kampen, z.j.

Dat Ina Boudier-Bakker één onzer meest begaafde proza-schrijfsters is, blijkt uit deze uitstekend geschreven en gecomponeerde novelle weer eens zonneklaar. Wat wij echter betreuren, is, dat zij zich innerlijk zoo moeilijk schijnt te kunnen vernieuwen. Ook dit verhaal beweegt zich weder om het reeds zoo vaak door haar behandelde gegeven van het vruchteloze moederschap. En altijd wordt dit ons verteld met dezelfde uitzichtlooze bitterheid, hier zelfs met een zekere neiging tot het perverse en pathologische.

Neen, hoezeer wij ons telkens verheugen over de voortreffelijke kwaliteiten van Ina Boudier-Bakker's proza, dieper wordt daartegenover iedere keer onze teleurstelling, wanneer wij ervaren moeten, hoe deze schrijfster zich innerlijk zoo doodelijk gelijk blijft.

Na „Vrouw Jacob” zouden wij zoo gaarne gezien hebben, dat zij opnieuw naar de diepte afgestoken was, zooals zij na „De klopp op de deur” haar prachtig, maar helaas veel te weinig bekend geworden proza-gedicht „Saraï” publiceerde, doch, al is „Paul” een uitstekend specimen van haar psychologische vizie, er is niets in dit verhaal, dat ons aangrijpt of boeit. Het is „fonkelend” door zijn scherpzinnige analyse, maar deze fonkeling is koud als die van ijskristallen. En zoo blijft in de herinnering van den lezer niets achter dan een gevoel, dat triest is en kil en dat ons vragen doet, of de adeldom van een zoo groot talent niet verplicht tot werk, dat rijker is aan barmhartigheid en aan liefde. Want de tijden, dat wij een boek als „Armoede” noodig hadden, zijn voorbij!

ROEL HOUWINK

EUGENIE BOEYE, Zieke levens. Sint-Amansberg, Varior, 1936.

Wie het groote epos van Thomas Mann „Der Zauberberg” gelezen heeft en Anthonie Donker's roman „Schaduw der Bergen”, moet niet verzuimen dit simpel verhaal uit Vlaanderen te lezen, dat ons weliswaar niet zoo'n veelomvattend gezicht geeft op het sanatorium-leven als Mann en Donker het ieder op hunne wijze doen, doch dat, met grooter schroom en teederheid geschreven, misschien ons toch nog dieper de puur menschelijke zijde verstaan doet van dit leven in den schaduw van den dood.

Eugenie Boeye — wat kent Nederland de Vlaamsche letterkunde slecht! — is een schrijfster, wier naam in ons land niet of nauwelijks bekend is, doch men zal goed doen dien thans te onthouden, want wie over een zoo gevaarlijk-broos onderwerp een verhaal kan schrijven als dit, die is zeker tot meer dan middelmatige dingen in staat.